

sige, at der kun er et ansvar ét sted. For mig er det interessant at finde ud af, hvor fejlene er begået, sådan at man kan blive klogere af det her, og for mig er det afgørende, at vi ikke får afsopret denne her debat, så den mere kommer til at handle om noget andet end om det egentlig substantielle, nemlig barmarksværkerne.

Man kan selvfølgelig godt sige som fru Aase D. Madsen sagde: Hvad kunne de penge ikke være brugt til i stedet for? Problemet er bare, at når barmarksværkerne ligger der, jamen så har man sådan set kun én mulighed, nemlig at bruge dem til at få løst de problemer, der er blevet skabt; man kan jo ikke sådan med et pennestrøg få dem væk igen.

(Kort bemærkning).

Jesper Langballe (DF):

Det er mig temmelig ubegribeligt, hvad det er for en irrationel mistænksomhed, der får fru Anne Grete Holmsgaard til at blive ved med at sige, at vi vil have placeret ansvaret et ganske bestemt sted. Hvis vi ville det på forhånd, så var der jo ikke nogen grund til at lave nogen undersøgelse.

Jeg er ikke i tvivl om – og det har jeg gjort rede for i min ordførertale for ligesom at sætte den her sag lidt i perspektiv – at der er et eller andet ideologisk, man kan næsten sige kultisk ansvar hos en miljøminister, som havde det med at søsætte flagskibe, som der var ideologisk prestige i osv., og sådan noget kan jo altså meget nemt komme til at virke inspirerende ned i embedsværkets rækker; men det er jo ikke det, undersøgelsen skal dreje sig om. Undersøgelsen skal dreje sig om: Hvor er der blevet gjort konkrete fejl og forsømmelser, eventuelt manipulationer? Hvor er der fortiet kendsgerninger i embedsværket, hos ministeren eller hos naturgasselskaberne? Det er det, der skal undersøges.

Hvis vi vidste på forhånd, hvor ansvaret var at placere, så ville vi ikke kræve en undersøgelse.

Kl. 11.50

(Kort bemærkning).

Aase D. Madsen (DF):

Tilsyneladende hører fru Anne Grete Holmsgaard kun det, fru Anne Grete Holmsgaard selv ønsker at høre. Dansk Folkeparti har gentagne gange sagt, og det står også i vores forslag til vedtagelse, at barmarksværkernes økonomi skal tilgodeses. Ingen tvivl om det.

Fru Anne Grete Holmsgaard er så igen inde på ansvarspådragelse osv., osv. Jeg vil lige komme med et eksempel:

Danske Elværkers Forening skriver i september 1993, at disse projekter er så investeringstunge, 125.000-175.000 pr. bolig, at det umiddelbart må forekomme usandsynligt, at investeringen nogen sinde vil kunne forrente sig. Der er derfor behov for omhyggelighed. Varmeforbrugerne skulle nødig blive ført bag lyset. Og som afslutning står der: Afslutningsvis skal foreningen gentage sine bekymringer for varmfeforbrugerne og den manglende forbrugerøkonomi, osv., osv. Det er dateret den 17. september.

Den 15. oktober 1993, altså en måned efter, får dette projekt samtykke fra Energistyrelsen.

(Kort bemærkning).

Anne Grete Holmsgaard (SF):

Jeg vil gerne sige til hr. Jesper Langballe, at når han går herop og siger, at der er noget nærmest ideologisk kultisk over en minister, og at det kan smitte nedad i et system, så illustrerer han sådan set lidt af det, jeg prøvede at sige heroppefra, om, at man kommer meget langt omkring og meget længere, end jeg egentligt synes, den her sag kan bære.

Sagen går jo tilbage til 1980'erne. Den går tilbage til en periode, hvor man kan sige, at der var den der brede enighed om at udbygge med kraft-varme.

Jeg vil da sige, at jeg er enig i det, der står i selve forslaget til vedtagelse, som vi i øvrigt kan støtte. Og jeg er glad for, at hr. Jesper Langballe gik op og sagde: Jamen det er en konkret undersøgelse af ministeriet og naturgasselskaberne, og jeg kunne så tilføje de rådgivende ingeniører osv. Jeg mener, det er vigtigt, at man får undersøgt det hele vejen rundt.

Til fru Aase D. Madsen vil jeg bare sige, at jeg da er glad for, at fru Aase D. Madsen går herop og siger: Jamen det centrale er at sikre de forbrugere, som anvender barmarksværkerne, og som stadig væk er i klemme for nogle af dems vedkommende i hvert tilfælde.

Jeg tror ikke, det tjener noget formål at gå ind i og citere fra det ene og det andet fra 1993, for så skal man hen og have de andre ting, der lå til den pågældende sag, op også.

Jeg mener faktisk, at folketingsflertallet herinde har vist vilje til at handle, når det er blevet påvist, at her har der været en situation, som simpelt hen ikke var holdbar. Og jeg må sige, jeg er meget ked af, at det mislykkedes i sin tid – i